

Toată-această viață e doar deșertăciune

Nicu Hăloiu

Toată-această viață e doar deșertăciune

...

Ce să mai fac în viața ce-mi lasă-un gust amar,
Speranțele-mi sunt toate și goale și deșarte,
Și simt otrava vieții în fiecă pahar
Din care beau într-una pe drumul către moarte?
De-a vrea să-mi fie bine, e-o zbatere-n zadar!

...

Îmi pun doar întrebări la care n-am răspuns,
De ce se naște omul, cui este de folos,
Dacă din prima clipă, de moarte e pătruns,
Silit să-și ducă viața târându-se pe jos,
De parcă moartea încă nu-i este-ndeajuns?

...

Ce vină poartă omul, silit să-și ducă veacul,
În lacrimi și suspine, de parcă-i blestemat,
ce boală este viața, de moartea-i este leacul,
iar omul fir de praf pe fir de vânt purtat,
Căzând, precum de fulger e spintecat copacul?

...

De undeva din beznă privesc ochi de tăciune,
Și-un rânjet se arată, cu lame de oțel,
Acolo-n noaptea morții se cască o genune,
Ce-absoarbe fără milă tot ce-i efemer,
Căci toată-această viață e doar deșertăciune!